

SÉRIA COTTONWOOD COVE - KNIHA DRUHÁ

Pod hviezdami

Laura Pavlov

Pod
hviezdami

Séria Cottonwood Cove ~ Kniha druhá

Laura Pavlov

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Laura Pavlov: UNDER THE STARS preložila
Claudia Kántorová.

Translation © 2025 by Claudia Kántorová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright ©2023 by Laura Pavlov
All rights reserved
Webová stránka: www.laurapavlov.com

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design: Hang Le
Cover Photography: Madison Maltby
Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-38-3
EAN ISBN 9788069010383

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy. Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, miesta, značky, médiá a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využitie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo lokalitami je čisto náhodná.

Pre všetkých snílkov, ktorí kráčajú vlastnou cestou...
Neprestávajú snívať, priatelia. V živote máme len
jednu šancu, tak tancujte v šatníku, spievajte
v daždi a robte to, čo vás robí vami.
Najjasnejšie svetlá nikdy nemali byť tlmené.
Sú tu na to, aby rozžiarili celú miestnosť.

S láskou

Laura

Poznámka autorky:

Kniha *Pod hviezdami* obsahuje citlivý obsah, ktorý nemusí byť vhodný pre všetkých čitateľov. Pred čítaním si, prosím, pozrite varovania.

JEDEN

• • •

Georgia

UŽ ŽIADNI SRÁČI.

Oficiálne som s nimi skončila.

Odteraz už navždy.

Presne to som si v tichosti sľúbila a pevnejšie zovrela volant. Pozorne som sledovala cestu pred sebou, vložky a spôsob, ako dopadli a rozplynuli sa na čelnom skle auta.

„Preklínam zem, po ktorej kráčaš, Dikota Smith,“ zasýčala som sama pre seba.

Len kvôli nemu som sa ocitla v situácii, že som musela klamať rodine a požičať si auto od bratovej snúbenice.

Môj bývalý pozdvihol slovo „idiot“ na úplne novú úroveň.

Bola som vďačná, že mi Lila požičala svoje auto na pohovor, pretože v Cottonwood Cove bolo dnes príšerne chladno a ja som nemala chuť ísť pešo. Rodine som nepovedala pravdu o aute, pretože moji súrodenci by sa z toho zbláznilí a rodičia by boli smutní – potre-

bovala som niečo vymyslieť. Doteraz som čakala a dúfala, že ten morálne vyhorený imbecil príde k rozumu a umúdri sa.

Rozhodla som sa nechať Dikotu za sebou, presne tam, kam patrí – v spätnom zrkadle, hneď ako od neho dostanem naspäť svoje auto.

Dnešok bol novým začiatkom.

Novým štartom.

A ja som zaň bola vďačná.

Mama ma vzala do obchodov, aby mi kúpila outfit na pohovor, ktorý nazvala darčekom k promóciám, keďže som pred menej než týždňom mala záverečnú ceremóniu.

Mesto bolo v tomto ročnom období nádherné. Prechádzala som po hlavnej ulici, kde boli na každom stĺpe rozvešané svetielka a taktiež viseli po celej dĺžke ulice a pokrývali sa. Za denného svetla však neboli také očarujúce ako včera večer, keď som bola s priateľmi v centre na večeri. Celé mesto bolo rozsvietené a vyzeralo ako zimná rozprávka. Cottonwood Cove nebol len mojím domovom, ale aj mojím šťastným miestom.

Spoločnosť *Lancaster Press* sa pred pár mesiacmi presťahovala do veľkej tehlovej budovy neďaleko bratovej reštaurácie *U Reynoldsa*. Čakal ma pohovor na miesto osobnej asistentky Maddoxa Lancastera, prezidenta spoločnosti.

Počula som, že to bol zastrašujúci boháč, trochu playboy a nový obyvateľ nášho malomesta. Hovorilo sa, že sem presťahovali firmu z veľkomesta a on si kúpil jeden z veľkých domov blízko centra. Nikto nehovoril o ničom inom. Malomestské klebety sú realita!

Úprimne, nebola som si istá, či je to pre mňa tá pravá kariérna cesta, ale keďže som bola bez domova a bez auta, potrebovala som prácu.

Hej, mám sklon k dramatizovaniu.

Pravdaže, mala som úžasnú rodinu a auto som si mohla požičať od rodičov alebo ktoréhokoľvek zo svojich štyroch súrodencov. Technicky vzaté som vlastne nebola ani bez domova, pretože som bývala u brata Hugh a jeho snúbenice Lily. Chcela som však všetkým dokázať, že sa o seba viem postarať. Byť najmladšou z piatich súrodencov nebolo vždy jednoduché, najmä keď som nevedela, čo chcem v živote robiť, zatiaľ čo oni vo všetkom excelovali.

Takže všetko po poriadku.

Získam prácu.

Nájdem si vlastný byt.

A dostanem späť svoje auto.

Podarilo sa mi prejsť úvodným pohovorom s personálnym oddelením, ktorý prebehol cez Zoom, ale konečné rozhodnutie ostávalo na Maddoxovi Lancasterovi. Zaparkovala som za budovou, naposledy sa pozrela do zrkadla a naniesla si na pery trochu ružového lesku. Vystúpila som z auta a želala si, aby som bola počúvlna mamu, ktorá mi vravela, aby som si pod sukňu obliekla pančuchy. Odmietla som, pretože som už na sebe mala biely zimný kostým s ceruzkovou sukňou a sakom so zlatými gombíkmi. Milovala som ten kostým, ale chcela som vyzeráť mladistvo. Koniec koncov, mala som dvadsaťdva. Takže som ho spárovala s hnedými čižmičkami na podpätku, ktoré sa Lile zdali rozkošné, i keď mama trvala na tom, že by som si mala obuť telové lodičky.

Uchádzala som sa o prácu osobnej asistentky, nechcela som sa stať raketovou vedkyňou. Navyše, tento outfit bol už pre mňa tak či tak príliš formálny. Čižmičky a náramky na zápästí mi len pridali trochu môjho štýlu. Nazývala som to „hipsterská šéfka“.

Keď som otvorila dvere do budovy, okamžite som spoznala ženu pri hlavnom pulte.

„Ahoj, Virginia. Netušila som, že tu pracuješ.“

Pozrela na mňa so širokým úsmevom na tvári.

„Bola som nadšená, keď som v kalendári zbadala tvoje meno, Georgia. Pracujem tu, odkedy otvorili. Dúfam, že tú prácu dostaneš. Je to tu dosť... intenzívne,“ zašepkala. „Ak vieš, čo tým myslím.“

Vstupná hala bola vskutku impozantná, s dvoma čiernymi koženými gaučmi a zarámovanými obálkami kníh visiacimi na stenách. Rozsiahlu podlahu pokrýval sivý betón a tehlová stena za recepcným stolom siahala od zeme až po strop.

„Naozaj? Prestáhovalo sa sem z mesta veľa ľudí, keď sa firma premiestnila? Alebo sú tu zväčša noví zamestnanci?“

„Je to dobrý mix oboch. Našťastie pre mňa, vedúca kancelárie nechcela odísť z mesta.“

Rýchlo sa obzrela, aby sa uistila, že ju nikto nepočúva, potom si zakryla ústa rukami a šeptom pokračovala: „Veľký šéf dokáže byť trochu zastrašujúci, a odkedy otvorili, vystriedal už troch asistentov. Zrejme s ním nie je ľahké pracovať, ale ja som s ním robila pohovor a, fúha,“ začala si ovievať tvár, „je to fešák. Je trochu desivý a zatiaľ som ho nevidela usmiať sa, ale ak si budeš robiť svoju prácu, nechá ťa na pokoji. Ide mu len o biznis. Práve robí pohovor

s Joeym Burnsom na pozíciu, o ktorú sa uchádzaš aj ty.“

Človek skrátka musel milovať Cottonwood Cove, už len preto, ako sa dokázal dostať do obrazu v priebehu pár minút.

„Joey Burns?“ overovala som si. Vyrastala som s tým chlapom a často ho prezývala *Obláčikový drak*. Marihuanou zhúlený skejťák.

„Jediný a neprekonateľný.“

„Prečo by chcel byť asistentom prezidenta vydavateľstva?“ Naklonila som sa ponad jej vysoký stôl a pozrela cez dekoratívne sklo, aby som videla, ako sa ľudia naokolo pohybujú.

V kancelárii panovala parádna atmosféra. Sklenené steny rámovali jednotlivé pracovné oddelenia oddola hore, s písacím stolom a niekoľkými policami vo vnútri. Pozdĺž bočnej steny viedli železné schody na druhé poschodie.

„Povráva sa, že Joey je zodpovedný za ten požiar v dome jeho rodičov, ku ktorému došlo minulý mesiac. Zrejme bol taký sfajčený, že nedokázal poriadne uhasiť svojho jointa, alebo ako vy decká voláte cigaretu z marihuany,“ znechutene pokrútila hlavou a ja som sa snažila nesmiať.

Virginia mala okolo šesťdesiatpäťky, nakrátko ostrihané tmavé vlasy, ktoré odhaľovali veľké kruhové náušnice, a vždy sa obliekala do farebných šiat.

„Rodičia ho vykopli a teraz býva u svojho brata, takže je asi načase, aby sa postavil na nohy a našiel si prácu.“

„Hlásí sa na túto pozíciu ešte niekto?“ opýtala som sa a pozrela som smerom ku schodom na dva páry

nôh, ktoré po nich schádzali. Na jedných boli tenisky *Vans* a úzke džínsy, kým na druhých čierne mokasíny s čiernymi nohavicami, ktoré sa končili tesne pri členku a odhalili tak malý kúsok luxusných ponožiek.

Bola som si istá, že by som porazila Joeyho, ktorý muža vedľa seba pravdepodobne oslovil slovom „kámo“. Trpel chronicky začervenanými očami a jeho obľúbeným slovom bolo „páni“ v tesnom závese za „kámo“.

„O miesto mala záujem aj Alicia Rogersová. Včera sa zúčastnila na pohovore. Tá žena sa správa, akoby zjedla pravítko, chápeš? Modlím sa, aby ťa neporazila.“

Periférne som stále videla dva páry nôh. Joeyho hlava onedlho nasledovala zvyšok tela, ale muž vedľa neho musel byť vysoký, pretože som z neho nezachytila viac než nohy a trup.

So stonaním som sa otočila naspäť k Virginii.

„Tá ženská ma dala zatknúť, ešte keď som bola na strednej, a to za zvonenie pri dverách a útek. Má permanentne otrávený výraz na tvári a to ani nehovorím o nehybnom obočí, čo ma desí!“

Teda, existovali dva typy botoxu. Dobrý botox a taký, ktorý nedopadne dobre. Alicia bola ukázkovým príkladom toho druhého.

„Pamätám si ten škandál, ale Bugs ťa na stanici nezdržal dlho, nie?“

Zasmiala som sa. Max Bugster, alias Bugs, chodil do školy s mojím najstarším bratom Cageom. Svojím policajným autom ma vzal na zmrzlinu, pričom sme sa smiali na žene, ktorá zavolala na políciu, pretože nejaká tínedžerka jej zazvonila na dvere a ušla.

„Nie, nezdržal. Len čo si na to spomeniem, mám chuť to dnes večer zopakovať,“ prehodila som.

„Ak to urobíš, zavolaj mi. Som možno stará, ale veľmi rada ti ponúknem únikový odvoz.“

Zakryla som si ústa a snažila sa utlmiť smiech. Zbožňovala som Virginiu Hawksonovú. Bývala len o ulicu nižšie ako moji rodičia a vždy bola svojská.

Smiech ma však prešiel vo chvíli, keď sa do môjho zorného poľa dostali obaja muži.

Do svätej sexy rite.

Ten chlap bol niečo.

Keď som si ho prezrela, ako kráčal vedľa Joeyho, ktorý držal pod pazuchou skateboard, vyschlo mi v ústach.

Maddox Lancaster bol neodolateľný. Bol vysoký približne ako moji bratia – a všetci traja boli dosť vysokí. Tipovala by som, že má dobrých stodeväťdesiat centimetrov. Jeho hnedé oči sa stretli s mojimi.

Tmavé. Hlboké. Záhadné.

Vlasy mal tmavé a upravené tak, aby vyzerali nenútene. Mal ostrú sánku, široké ramená, a ako sa tak blížil k stolu, nevyzeral nadšene.

„Páni, kámo! Je toto Georgia Reynoldsová?“ vybafol Joey s obrovským úsmevom na tvári.

„Ahoj, Joey. Ako sa máš?“

„No, práve ma sprdli za to, že som prišiel na pohovor sfetovaný, takže asi tak. Ale som sfetovaný, takže asi aj tak,“ žmurkol na mňa a rozosmial sa na plné hrdlo. „Myslím, že som tým šéfa veľmi neohúril. Pravdepodobne som to miesto nedostal, či?“

Pozrel na muža vedľa seba. Ten nijako neskrýval svoju podráždenosť a Virginia sa rozosmiala. Silno som si

zahryzla do pery, len aby som sa nerozosmiala, keď sa môj pohľad stretol so šéfovým.

„Môžem s istotou povedať, že sa sem už nevrátite, Joey,“ prehovoril hlbokým hlasom bez štipky humoru. „Vy musíte byť slečna Reynoldsová.“

Prikývla som, no skôr než som k nemu mohla vystrieť ruku, na mňa vyštekol: „Som Maddox Lancaster. Nasledujte ma.“

Vytreštila som oči a narýchlo pozrela na Virginiu, zamávala Joeymu a nasledovala toho muža hore po schodoch. Moje opätky klopkali na kovových schodoch. Pozrel sa ponad plece a pohľadom mi skĺzol po nohách až k topánkam, ktoré si premeral s nespokojným úšklabkom.

Dočerta. Mama mala opäť pravdu. Mala som si obuť lodičky.

Keď sme došli navrch schodiska, pokračoval chodbou a ja som sa s ním snažila udržať krok. Kancelárie na poschodí neboli otvorené ani nemali sklenené steny. Na tomto poschodí som zatiaľ narátala päť miestností a jediná sklenená stena patrila zjavne konferenčnej miestnosti s veľkým stolom pre pätnásť až dvadsať ľudí.

Zastavil sa pri posledných dverách na konci dlhej chodby a pokynul mi, aby som vošla.

„Posaďte sa,“ povedal tónom rovnako chladným ako jeho oči, ktoré boli také tmavé, až sa javili čierne. Presunul sa za stôl a sám si sadol do koženého kresla oproti mne. Niečo rýchlo našukal do počítača a potom na mňa pozrel. „Dúfam, že mi neponúknete gumový cukrík, aby ste mi uľavili od stresu.“

Zasmiala som sa, i keď s ním to ani nepohlo.

„Nie. Žiadne cukríky. Len životopis.“

Z tašky, ktorú mi požičala Lila, som vytiahla broskyňovo sfarbený papier so svetlým krémovým vzorom kvetov na pozadí a podala mu ho.

„Váš životopis je kvetinový?“ spýtal sa so zdvihnutým obočím.

„Presne taká je aj moja osobnosť,“ zatrlikovala som, lenže mrzutý šéfino sa ani nezasmial, ba ani neuškrnul. Všimla som si však, že mu mierne trhlo kútikom pier, kým sa znova nenaroval.

„Nehľadám veľkú osobnosť, slečna Reynoldsová. Hľadám asistenta, ktorý zvládne robiť svoju prácu. Som zaneprázdnený človek. Nemám čas na smiešne výstrelky, ako prísť sfetovaný na pohovor alebo byť ako tá žena zo včera, čo celý čas ohovárala moju zamestnankyňu, ktorá ju privítala.“ Oprel sa a prekrížil si ruky na stole. Vpíjal sa do mňa pohľadom.

Založila som si ruky na prsiach. Ak si myslel, že ma tým zastraší, mýlil sa. Mala som troch bratov, pričom ten najstarší bol obrovským, mrzutým trňom v zadku, takže som sa len tak ľahko nezľakla. Ale potešilo ma, že Alicia Rogersová ukázala svoju pravú tvár tak rýchlo. Moja konkurencia bola slabá a to mi vôbec neprekážalo.

„Nuž, určite nie som sfetovaná a nebudem hovoriť nič zlé o Virginii, pretože som jej veľkou fanúšičkou. Som tu, aby som vám povedala, prečo som tou najlepšou osobou na túto prácu, takže sa pripravte na to, že budete ohúrený, pán Lancaster.“ Naklonila som sa na stoličke a preprietla si prsty v lone.

Pozrela som okolo seba na jeho kanceláriu a všimla si, aká je sterilná. Na stene visel diplom z Harvardu.

Žiadne prekvapenie. Vyžarovala z neho nadradenosť elitných univerzít. Možno som na žiadnu takú nechočila, ale mala som viac životných skúseností ako väčšina ľudí. Žila som svoj *YOLO* život lepšie než ktokoľvek, koho som poznala.

„Nechcem byť ohúrený,“ povedal namrzene, keď sa pozrel na môj životopis. „Vidím, že ste nedávno ukončili vysokú školu. Študovali ste umenie?“

„Vyštudovala som dejiny umenia a ako vedľajší odbor som mala ekonomiku. Toto je vydavateľská spoločnosť, takže som presvedčená, že by som do tejto pozície prispela veľkou hodnotou vďaka kombinácii zručností, ktoré mi moje vzdelanie poskytlo.“

Odkašľal si a pokračoval v čítaní môjho životopisu. Keď došiel na koniec, zamračil sa.

„Ako presne prináša talent pre nezvyčajné športy hodnotu pre túto pozíciu? Ako sa to vôbec dostalo do životopisu?“

Usmiala som sa.

„Vďaka, že ste to spomenuli. Rada vám to vysvetlím. Viete, ako väčšina ľudí vyniká vo futbale, hokeji alebo plávaní?“

Nechápavo pozdvihol obočie. „No...“

„Ja nie. Mám štyroch súrodencov a všetci vynikali v tradičných športoch. Nikdy som ich nedokázala poraziť, pretože boli starší a rýchlejší.“

„Má tento príbeh nejaký zmysel?“ spýtal sa sucho, bez náznaku humoru.

„Chápem. Ste netrpezlivý. Rozumiem,“ pokrčila som plecami. „Moja pointa je... Musela som nájsť niečo, v čom budem najlepšia. A, ako asi tušíte, v nezvyčajných športoch som úplne excelovala.“

Pretriel si tvár a pozrel na mňa, akoby bol rozpoltený medzi tým, že ma vyhodí z kancelárie, a tým, že ma nechá pokračovať.

„V akých športoch?“

„Bedminton. Povedzme, že môj telocvikár na strednej povedal, že by som mohla pokračovať aj na vysokej, ale chybal mi dostatočný zápal.“

„Samozrejme. Nerozpálil vás plastový košík?“ Zdvihol obočie a prisahala by som, že sa mu kútiky pier trochu dvihli.

„Och, tak to poznáte. Nie. Jednoducho to nebolo niečo, čo som chcela robiť naplno. Takže na vysokej som sa zapojila do ligy v pickleballe a s hrdosťou môžem povedať, že som sa minulý rok stala šampiónkou na okresnom kole.“

„Pickleball? S kým ste ho hrali? Nie je to šport pre dôchodcov?“

Pretočila som oči. „Prosím, urobte si prieskum skôr, než ma urazíte a zosmiešnite tento úžasný šport. Pickleball je pre všetky vekové kategórie. A vyhrala som zlato, čo ma privádza k môjmu záveru.“

Čo na tom, že zopár tých, ktorých som porazila, používali na kurte palice a museli vypiť nutridrink, aby mali energiu na jedno kolo proti mne.

Víťazstvo je víťazstvo.

„Objasníte mi svoj záver ešte dnes?“ Prižmúril oči.

„Som prispôsobivá. Dokážem sa naučiť čokoľvek a urobiť všetko tak, aby to fungovalo. Dokážem nájsť talent tam, kde ho nikto iný nevidí.“

„Nehľadám editora. Hlásite sa na pozíciu mojej asistentky. Talent sedí priamo pred vami.“

„Ako poviete, šéfino,“ uškrnula som sa.

Laura Pavlov

Bol zvyknutý zastrašovať ľudí a bolo dôležité, aby vedel, že na mňa to nefungovalo. Áno, chcela som tú prácu, ale taktiež som mala nejakú dôstojnosť.

„Pracujem tvrdo a som ochotná učiť sa. Urobím čokoľvek, čo bude potrebné, aby som túto pozíciu získala.

Oprela som sa na stoličke a zdvihla obočie.

Loptička bola na jeho strane.

DVA

• • •

Maddox

BOL TOTO nejaký alternatívny vesmír? Najskôr ma pred pár mesiacmi presťahovali do tohto bohom zabudnutého mesta, aby som tu, na výslovnú žiadosť môjho starého otca, otvoril kanceláriu. Mnohí z našich zamestnancov teraz pracovali na diaľku, takže necítil potrebu zabezpečiť nám v meste veľkú kanceláriu, ako sme mali predtým. Z finančného hľadiska to bolo múdre rozhodnutie. San Francisco bolo neuveriteľne drahé. Takže pri mojom nekontrolovateľnom bratovi a idiotskom otcovi, ktorý dovolenkoval v Európe, zatiaľ čo predstieral, že riadi našu realitnú spoločnosť, do Cottonwood Cove poslali mňa.

A práve som vypravdal týpka, ktorý sa ma spýtal, či si neskôr neprídem k nemu domov zahrať nejaké videohry a dostať sa „do nálady“.

Jeho slová, nie moje.

Neprekážalo mi, že som opustil ruch veľkomesta, ale aby všetko fungovalo, potreboval som okolo seba dobrý tím ľudí. Otec v posledných rokoch ako vedú-

ci sklamal a starý otec teraz očakával, že vnesiem do vydavateľstva nový život. Táto spoločnosť bola jeho dieťaťom, jeho pýchou a radosťou a obrovskou vášňou. Samozrejme, bol jedným z najväčších realitných magnátov v krajine, ale *Lancaster Press* bolo jedným z najdlhšie fungujúcich vydavateľstiev na svete, aj keď naše čísla boli na historicky najnižšej úrovni. Už dlho sme nepodpísali zmluvu so žiadnym veľkým autorom. Aj preto starý otec presunul otca do realitného smeru a mňa postavil do čela tejto spoločnosti.

A ja som bol odhodlaný dostať nás späť na vrchol.

To by som však nedokázal so slabým tímom a nie každý sa chcel presťahovať do tohto malého mesta. Našťastie, niekoľko dobrých ľudí z marketingového oddelenia bolo ochotných urobiť tento krok, a naši dvaja najlepší editori sa preťahovali prakticky okamžite. Keď si uvedomili výhody nižších životných nákladov, boli jednoznačne za. Potreboval som však viac ľudí, no more záujemcov z Cottonwood Cove nebolo dvakrát pôsobivé.

„Dobre. Zistili sme, že dominujete geriatrickému športu a ste vynikajúca s bedmintonovým košíkom. Čo pre mňa ešte máte?“ zdvihol som obočie na krásnu ženu sediacu oproti mne.

Mala opálenú pokožku, plavé vlasy a oči vzácnej sýtomodrej farby. Bola stelesnením kalifornského dievčaťa, s jamkami v lícach a bielymi zubami. Čo sa týka osobnostných kvalít, tých mala na rozdávanie, čo jej pravdepodobne získalo body u väčšiny ľudí. Bohužiaľ, ja som nebol ako väčšina ľudí. Dofrasa, potreboval som osobnú asistentku, aby som prestal strácať čas organizovaním schôdzok, objednávaním kancelárskych

potrieb a plytvaním energiou. Vyrastal som medzi asistentmi, ktorí riadili životy starého otca aj otca. A tí sa rozhodne nechválili svojimi schopnosťami v bedmintone.

Moje posledné tri asistentky boli úplná katastrofa. Jedna častejšie maródovala, ako chodila do práce, druhá mi tak posrala kalendár, že som zmeškal dôležité pracovné stretnutie a spolu s tým kopu iných vecí, takže som ju musel vyhodiť. Posledná mi počas obeda s klientom pod stolom chytila stehno a prstami sa nebezpečne blížila k rozkroku, pretože si myslela, že ma tým uvoľní.

Mýlila sa.

Aj jej som dal padáka.

Nemiešal som prácu so zábavou a potreboval som asistentku, ktorá by zvládala viac úloh naraz, a pokus o chytanie môjho vtáka medzi ne určite nepatrilo.

„Som veľmi organizovaná. Počas dospievania som sa starala o celý kalendár rodiny Reynoldsovcov. Verte mi, že udržať päť tínedžerov a dvoch dospelých, ktorí idú siedmimi rôznymi smermi, nie je jednoduché. Bola som asistentkou dvoch mojich vyučujúcich a obaja mi napísali skvelé odporúčania.“ Opäť siahla do tašky a podala mi dva listy vytlačené na broskyňovom papieri s kvetinovým vzorom.

Prečo si, došľaka, myslela, že tým na mňa zapôsobí? Bolo to rušivé. A otravné. Prebehol som si papiere a musím priznať, že mi odľahlo, keď som si prečítal, že ju obaja vychválili. Písali o jej pracovnej morálke a jeden profesor ju nazval doslova „slnečným lúčom“. Myslím, že tým tromfla ten oblak marihuany, s ktorým som mal pohovor pred chvíľou, a tiež tú ženu z pekla,

ktorá včera nadávala na každého v meste a vychvaľovala sa tým, že je spoločenským vyvrheľom.

Mal som obmedzené možnosti a čas sa mi krátil, takže som sa musel odhodlať a niekoho prijať.

„Týmto ste mali začať. Je to určite lepšie ako vaše nariadenie na nezvyčajné športy.“ Položil som listy bokom. „Toto nie je typická práca asistentky, slečna Reynoldsová.“

„Nie som typické dievča,“ uškrnula sa.

„Potrebujete túto prácu?“ Bola to dôležitá otázka. Nemal som náladu na hry.

„Rozhodne.“ Odkiaľala si a naklonila sa dopredu. Pozrela mi priamo do očí, čo väčšina ľudí nerobila. „Pozrite, nemám veľa skúseností s prácou osobnej asistentky, ale som naozaj veľká pracantka a učím sa rýchlo.“

O tom som nepochyboval. Spromovala s vyznamenaním, čo naznačovalo, že sa vie na niečo zamerať a držať sa toho a pracovať na sebe.

„Táto pozícia presahuje bežné kancelárske úlohy. Potrebujem niekoho, kto zvládne behanie po úradoch, postará sa o môj dom a, ak to bude potrebné, bez zaváhania sa zbalí a poletí na hocaké pracované stretnutie. Budete zodpovedná za plánovanie mojich stretnutí, občasnú sedenie na schôdzach a zapisovanie poznámok. Príležitostne budete čítať rukopisy. Ako vidíte, budete nosiť viacero klobúkov.“

„Milujem klobúky. Ešte som nenašla taký, ktorý by mi nesedel.“ Usmiala sa tak zoširoka, až bolo ťažké nepridať sa, aj keď jej odpoveď nedávala žiaden zmysel.

„Nebudete doslovne nosiť klobúky. To bola len metafora.“

„To bolo trochu blahosklonné, šéfe. Som si toho ve-domá. Robila som si žarty. Zmysel pre humor očividne nie je v popise práce.“

Drzá, aj keď... Páčilo sa mi, že je bystrá, a nie nejaká hlupaňa. Keby som jej dal prácu, a vyzeralo to, že jej ju dám, pretože nikto iný v hre nebol, musel by som nastaviť jasné pravidlá.

„Čo keby sme vynechali tento postoj a ostali na profesiónálnej úrovni?“ Čakal som, že prikývne, ale z nejakého dôvodu sa stále usmievala, akoby to bola len zábava.

Ale nebola. Bral som to vážne.

„Ste čitateľka?“

„Ľudí?“ spýtala sa, kým si pomädľila ruky, akoby sa nevedela dočkať, kedy mi povie všetko o svojich schopnostiach.

„Kníh, slečna Reynoldsová. Sme vydavateľstvo.“

„Ach, áno. Samozrejme.“ Odvrátila zrak a na chvíľu sa zamyslela, no keď som chcel prehovoriť, pokračovala. „Teda, čítam hlavne samovydavateľov. Bez urážky, len ma to k ním ťahá viac. Ale som otvorená čítaniu autorov, s ktorými máte zmluvu.“

Zaujímavé, že poznala rozdiel medzi tradične vydávaným autorom a samovydavateľom. Väčšina ľudí o tom nemala šajnu. Samovydávaní autori zaplavujú trh, ale pochopenie trhu nebolo niečo, čo som od svojej asistentky očakával.

„Prečo preferujete čítanie nezávislých autorov?“

„No, čítam prevažne romantiku. Moja sesternica, Ashlan Thomasová, je tradične vydávaná autorka romantických kníh a robím pre ňu beta čítanie. Je skvelá. Odhliadnuc od toho, na trhu je veľa autorov samovy-

davateľov, z ktorých sa dá vyberať, najmä v romantike. Ak mám byť úprimná, väčšina z nich sú ženy. Myslím, že si cením ženy, ktoré si idú za svojimi snami, vieť? Znamená to, že všetko robia samy. Píšu, propagujú a predávajú. Je ťažké nevážiť si takúto prácu.“

Nikdy som sa na to nepozrel z tohto uhla. Nebolo to však niečo, čo sme robili v *Lancaster Press* a ona si to musela uvedomiť. Netušil som, že Ashlan Thomasová bola jej sesternica, ale túto informáciu som si chcel nechať na inokedy, keďže podpísať s ňou zmluvu by bolo skvelé. Ako jedna z novších autorov si rýchlo získala uznanie a jej meno sa skloňovalo v superlatívoch.

„Uvedomujete si, že sme tradičné vydavateľstvo, však?“

„Áno, ale najali ste ma, aby som riadila vás, nie aby som vyberala talent.“

„Ešte som vás neprijal, a ak to urobím, bude to preto, aby ste mi asistovali, nie ma riadili.“

„Toľko slovičkárenia. Som otvorená prečítať čokoľvek, čo mi dáte. Pýtali ste sa, čo čítam. Bola som len úprimná.“

To som si cenil, i keď som si nebol istý, či sa mi jej odpoveď páčila.

„Koľko kníh za rok zhruba prečítate?“

Prečo som sa na to vôbec pýtal? Bola mojou osobnou asistentkou, nie editorkou či dizajnerkou obálok. To, čo čítala, bolo irelevantné, no predsa som bol zvedavý.

Zistil som, že väčšina ľudí, ktorí mali názory na autorov a knižný svet, mali prevažne len hromadu rečí. Keď prišlo na lámanie chleba, veľa z nich, práve tí so silnými názormi, prečítali tak dve až tri knihy ročne, takže ich postoje boli postavené na ničom.

„Hmm...“ Zamyslela sa a ja som sa chcel zasmiať. Práve urobila veľké vyhlásenie, ktoré očividne nedokázala podložiť. „Myslím, že tristo kníh ročne by bolo konzervatívnym odhadom. Zvyčajne prečítam jednu knihu denne, ale občas mi to trvá o niečo dlhšie, takže to teoreticky môže byť pravda.“

Snažil som sa zakryť prekvapenie pomalým prikývnutím.

„Chápem. To by mohlo byť užitočné, ak budem potrebovať, aby ste si rýchlo prezreli nejaké rukopisy, ktoré mi pošlú editori na schválenie.“

„Bola by som nadšená. A verte mi, že popri práci nezabudnem na vyzdvihovanie vášho oblečenia a nosenie kávy. Viem, že budem nosiť veľa klobúkov.“

„Pre okresnú šampiónku v pickleballe by to nemal byť problém,“ povedal som vyrovnaným hlasom, i keď som sa chcel zasmiať. Zvyčajne som nebol veľký vtipkár, ale nedokázal som si pomôcť.

Nasledujúcich štrnásť minút som jej vysvetľoval podrobnosti pozície, plat a balík výhod.

„Znamená to, že mám tú prácu?“ spýtala sa a mierne zavrtela plecami.

Nebolo pochýb, že bola šarmantná, krásna a inteligentnejšia, než na prvý pohľad vyzerala. Ale bola tiež neprofesionálna a trochu drzá. Samozrejme, môj brat a väčšina mojich zamestnancov s dlhoročnou praxou by ma nazvali suchárom, takže aj to som bral do úvahy.

Musel som sa uistiť, že si uvedomuje, že ja som šéf a ona pracuje pre mňa. Toto bola práca, a ak nebude robiť, čo sa od nej očakáva, nebudem mať problém prepustiť ju. Nezáležalo na tom, aká bola zlatá alebo sexy.

A, doriti, bola naozaj sexy.

„Máte tú prácu.“ Postavil som sa. „Budte tu ráno o ôsmej a vybavíme všetky formality. Neznášam meškание a výhovorky. Som zaneprázdnený človek a potrebujem niekoho, kto so mnou udrží krok.“

Postavila a zasalutovala mi.

„Nesklamem vás, šéfe.“

„Môžete mi hovoriť pán Lancaster,“ zamrmľal som.

Keď to bolo vyriešené, pozrel som na hodinky a uvedomil si, že ma o päť minút čaká stretnutie. Vykročil som k dverám a podržal jej ich, aby mohla odísť.

„Vitajte v tíme. Personálne oddelenie bude mať ráno pripravené všetky potrebné papiere na podpis.“

Vydala zvuk podobný nadšeniu a ja som na ňu len vytreštil oči.

„Ďakujem vám, pán Lancaster. Nevieť sa dočkať, až vás ohromím!“

Znovu bola úplne neprofesionálna. Keď však jej ruka padla do mojej, nechcel som ju pustiť.

A práve preto som tú svoju okamžite stiahol. Podržel som ňou dvere, aby mohla vyjsť. Otočila sa ku mne, aby sa rozlúčila, no ja som pustil dvere a tie sa zatvorili.

Neboli sme žiadni kamoši.

Nebol som na nezmyslené rozhovory a musel som jej to dať jasne najavo.

Taký bol plán.